

hogy szakálla nincs, de haja se, tökkopasz, minden bizonnyal a sugárkezelés miatt; ijesztően sovány, egy csontváz, főként korábbi önmagához képest; az ágya fölött lombik csüng; hosszú, sárga műanyag katéter kígyózik lefelé, és csupasz karján a bőre alá fut. Óvatosan az ágyához lopakodtam, és lassú, nagyon lassú mozdulattal kinyújtott kezébe, nyitott tenyerébe raktam egy narancsot – de a narancs csak egy pillanatra állt meg rajta; nem szorította meg, így hát lebillent róla, lepottyant a földre, és elgurult. Áthajoltam a rácson, és az arcába néztem. Nyitott szemmel bámult a kitárt ablakon át, talán az égre; de a szeme kékesszürke volt, nem pislantott, az arca meg vattafehér, mint a hó, akár a szappan; lila kábelerek dagadtak ki a halántékából; és valami egészen más sugárzott belőle, mint álmomban – valami elszánt jegesség. „Na, hogy vagyunk?!” – kiáltott be a nővér, ahogy visszafelé tartott a folyosón ölnyi pelenkával, és bemosolygott. Én hátranéztem, és azt motyogtam: „Köszönöm jól.” „Valami baj van?” – kérdezte, de minthogy nem válaszoltam, bejött, ledobta a pelenkákat, odalépett az ágyhoz, ránézett Normanre, majd felemelte a csuklóját; láttam már effélét – a filmekben; mikor a pulzust nézik; és olyat is, amikor lecsukják egy gyerek szemét. A nővér azt mondta: tíz perce sincs, hogy áthúzta Norman paplanját – akkor még mosolygott rá, és megpróbált benyúlni a szoknyája alá.

Sajó László

[AZ EMBER KIBOTORKÁL]

az ember kibotorkál
 szemében elhagyott táj
 éltél vagy halott voltál
 szóalj meg ha ott voltál
 az ember kibotorkál
 keresi a borotvát
 ilyet csak a halott lát
 éjt napot se aludt át
 fogkefék között turkált
 az ember kibotorkál
 köp vizelel ott áll
 függönyt néz fényt az utcát
 te halott te hazudsz látsz
 az ember kibotorkál
 óvodás kisdobos már
 vigyázzban áll az osztály
 nyújtsd ki a nyelved hol fáj
 az ember kibotorkál
 kórházi folyosón jár
 tüdő- bel- elmeosztály

te halott elosonnál
az ember kibotorkál
nők gyerek urna oltár
ég tenger föld mi lesz itt
az ember visszafekszik

TÜDŐSZALON

Egy moribundus feljegyzéseiből

mint a köd ereszkednek a hegyekből
emberhúsra várnak szürkés barkaszok
üzennek pizsamát már ne vegyek föl
a prospektúrán majd mélyen alhatok

az én aktomra vár a boncmester
befal és kihány egy szürke barkasz
nincs kihez kezdeni egy holt testtel
már nem vagyok bennem összevarrhatsz

*

köntösben hónuk alatt nagy barna
borítékokkal tetszelő betegek
sétálnak a késő őszi parkban
nagy barna borítékokban a lelet

árnyak teste zuhan át a parkon
avarfüst fojtogat félelem
röntgenképem ha a napba tartom
mi látható a felvételen

és meggyullad a napban a filmem
mielőtt elfeketül egy borda alatt
megpillantom ott trónol az isten
feketén fehéren egy daganat

a késő őszi fényben leletek
hulldogálnak nagy az isten emberparkja
avarfüstben betegek fekszenek
nagy barna borítékokkal betakarva

*

majd elbujok meghalni mint a macska
 bokorba konténerbe gazos telekre
 ahol én fekszem az a halál vacca
 nem találtok rám igaz nem is kerestek

lesimogatja rólam szőrömet a szél
 megismer a gazda ha rámakad
 kertek alatt földben a macska hazatér
 küszöbre vonszolom csontvázamat

*

itt minden gurul
 gurul a doktor úr
 gurul az éjjeliszekevény
 beteg kigurul vizet kér
 műtőasztalok gurulnak
 hamar célba ér a hulla
 gurulnak az ágyak
 úgy mérik a lázad
 higanygolyók gurulnak
 közel a prospektúra
 gurulunk le a lépcsőn
 itt soha nincsen későn
 itt csak a nincsen és a soha van
 hörgőgörgőn gurulunk boldogan
 a pincében megnyílt az önki-
 szolgáló nem kérdezik ön ki?
 mert mindenkinek ott fityeg
 a neve minden senkinek
 mindegy kinek
 koporsó dübörögve begurul
 mi van? ez meghalt? dühbe gurul
 a doktor úr tovább gurul
 miatyánk és miurunk
 színe elé gurulunk
 ránk az utolsó köhögés tör
 gurulunk a röhögéstől

*

(sírvers)
 itt éltek
 a halálra ítélték
 itt
 ki istenben hitt
 ki semmiben
 voltunk ennyien
 éltünk itt és most a mában
 meghaltunk csíkos pizsamában